Obec Vlastibořice

OBECNÍ ZPRAVODAJ
LEDEN – BŘEZEN 2018

01 *ZPRÁVA O ČINNOSTI SDH, **02** *TJ SOKOL – 105 LET OD ZALOŽENÍ, **03** * ZPRÁVA O KNIHOVNĚ
04 *DĚTSKÝ KOUTEK, **05** *MASOPUST, **06** *SOKOLSKÁ ZÁBAVA, **07** *ZAJÍMAVOST ZE SEDLÍŠTĚK
08 *ÚSPĚCH VOLEJBALISTŮ, **09** *MARCIALONGA, **10** *LEGIONÁŘ, **11** *KRONIKA

Slovo úvodem

Vážení spoluobčané,

dovolil jsem si malé zamyšlení, které je v současném kontextu dění docela aktuální.

Martin Beksa
starosta

Až dvěma tisícům malých českých a moravských vesnic hrozí, dle výzkumu, zánik. Ubývají totiž obyvatelé. Někteří nemohou najít zaměstnání, nefunguje dostatečně doprava, jsou zavřené obchody a hospody, neexistuje spolková činnost, zábava, mladí se nemají kde seznámit, rodiče musejí vozit svoje děti do měst do MŠ i ZŠ. Počet zaměstnanců v zemědělství a lesnictví se snížil za posledních 23 let do roku 2016 o 121 tisíc. Počet obcí do 500 obyvatel poklesl za posledních 15 let o 248 a počet jejich obyvatel se snížil o 33 tisíc. Pokud v těchto vesnicích mladí lidé zůstávají, je to kvůli bydlení a vlastně zde jenom přespávají.

ODPADOVÉ HOSPODÁŘSTVÍ & POPLATKY

Velkoobjemový kontejner

Kontejner je aktuálně umístěn ve Vlastibořicích a bude zde k dispozici až do konce měsíce března. Kontejner je otevírán po telefonické domluvě s p. Bittnerem – 604 746 955. Od měsíce dubna bude otevírán každou sobotu od 11 do 12 hodin. Od května pak bude kontejner přistaven na Jivině.

Bioodpad

Žádáme občany, aby do kontejneru na bioodpad házeli pouze odpady organického původu, které do těchto kontejneru patří a jsou schopné kompostování, tzn. trávu, listí, plevel, zbytky ovoce, piliny, větve. Rozhodně do těchto nádob nepatří dřevotřískové desky, plast a podobně. Takový odpad nám žádná kompostárna nepřijme. Děkujeme.

Poplatky za odpady a psy

Poplatky za odpady a za psy je nutné uhradit do konce měsíce března. Platby se hradí buď osobně na Obecním úřadě nebo převodem na účet 984865399/0800. U platby uveďte prosím jméno, příjmení a účel platby. Výše poplatků zůstává stejná.

FOTOSOUTĚŽ 2018

SE PRO NEZÁJEM SOUTĚŽÍCÍCH RUŠÍ

NÁSTĚNNÉ KALENDÁŘE S VÍTĚZNÝMI FOTOGRAFIEMI MINULÉHO ROČNÍKU JSOU PRO ZÁJEMCE V OMEZENÉM MNOŽSTVÍ K DISPOZICI NA OBECNÍM ÚŘADĚ

Obce by měly dostávat více financí ze sdílených daní a mělo by platit, že si budou samy rozhodovat, jak s penězi naloží. Měla by být větší podpora malých rodinných zemědělských i jiných firem, řemeslnických dílen, opraven... Určitě by měla být ze strany státu podpora rozvoje turistiky na vesnicích. Zažil jsem to jako dítě před více než třiceti lety v Dánsku. Bydleli jsme na farmě poblíž Kodaně. Návštěvníci si mohli prohlédnout život na této farmě, zapojit se do činností, sdílet denní realitu života na vesnici. Některé městské děti viděly poprvé, jak se starat o slepice, kozy, králíky, mohly se svézt na koni, podojit krávu.

Jsem opravdu rád, že se naší obce tento problém netýká. V roce 1993 žilo v obci Vlastibořice 196 občanů. Staří lidé umírali a mladí nezůstávali ani nepřicházeli, nestavělo se. Po 25 letech stoupl počet našich obyvatel o 130, což je nárůst o více než 66%. Postaveno bylo mnoho nových rodinných domů, přistěhovali se senioři do Domu s pečovatelskou službou, obec zřídila nebo opravila několik bytů. Autobusovým spojům nelze u nás nic vyčítat. Naopak jsou naprosto nevyužity. Místní dojíždějí vesměs osobními automobily. Pouze v 30% takto malých obcí funguje obchod. U nás zatím ano, nyní aktuálně se změnou provozovatele. Coop v naší obci končí. Jenom v 15% vesnic je funkční kulturní dům. Náš je opravený, ledacos se v něm děje, aktuálně vás zveme na divadelní představení. Patříme dokonce k těm pouze 40% obcí, kde je otevřena restaurace. Navíc restaurace, kde si můžeme pochutnat na teplém obědu. O spolkové činnosti u nás se není třeba zmiňovat, stačí prolistovat tento Zpravodaj a kalendář akcí. Co je škoda, je to, že rodiče musí dovážet svoje děti do školských zařízení jinam. Bohužel záměr s výstavbou zařízení nevyšel. Plně se ztotožňuji s nutností větší podpory státu pro malé obce, které jsou v nevýhodné pozici vůči těm větším.

Myslím si, že to vše, že se naší obci daří, není samo sebou. Místní nejsou pasivní. Velká část se zapojuje do života v obci. Domnívám se, že se nám zde žije dobře. Ale naší snahou jistě je, tento aktuální stav stále zlepšovat. Navíc musím pochválit naše místní voliče. Více než 82% účast v prezidentských volbách svědčí o aktivním postoji spoluobčanů.

Obecní úřad – aktuální informace

Výsledky hospodaření k 31. 12. 2017

Daňové příjmy ..... 4.167.225,14 Kč
Nedaňové příjmy ..... 1.249.974,85 Kč
Kapitálové příjmy ..... 976.884,00 Kč
Přijaté transfery..... 3.708.833,00 Kč
Příjmy c e l k e m:..... 10.102.916,99 Kč

Běžné výdaje..... 6.028.539,99 Kč
Kapitálové výdaje ..... 3.780.360,95 Kč
Výdaje c e l k e m: ..... 9.808.900,94 Kč

Zůstatek na běžném účtu činil
k 31. 12. 2017 ..... 3.712.219,68 Kč
Zůstatek na účtu ČNB činil
k 31. 12. 2017 ..... 30.936,42 Kč
Celkem k 22. 9. 2017 ..... 3.743.156,10 Kč

Informace z evidence obyvatel k 19. 2. 2018

Přihlášeni k TP:
Frank David, Vlastibořice 55
(od 29. 1. 2018)
Kůrková Zdeňka, Vlastibořice 55
(od 29. 1. 2018)
Košek Vojtěch, Vlastibořice 55
(od 29. 1. 2018)
Tkáčová Emilia, Vlastibořice 9
(od 1. 2. 2018)

Narození:
Kratochvíl Tadeáš, Vlastibořice 33
(08. 12. 2017)
Kvapilová Nela, Jivina 9 (10. 1. 2018)

Počet obyvatel po změnách

324

Životní jubilea

V **únoru** oslavila paní Stanislava Horáková 85 let a paní Irena Kudrnáčová 60 let.

V **březnu** oslaví pan Jiří Jíra 70 let a pan Jaroslav Chleborád 65 let.

01 Spolková činnost

Zpráva o činnosti SDH Vlastibořice v roce 2017

SDH Vlastibořice

Dušan Koutník

Akcí, na kterých se každý rok podílíme, ať už pořádaných obcí, nebo jinými organizacemi, je mnoho, ale akce, které pořádáme sami, byly tři – pálení čarodějnic, Letní slavnosti a dětská soutěž. V letošním roce jsme se z důvodu pracovní vytíženosti některých členů nezúčastnili taktického cvičení pořádaného naším okrskem.

První akcí minulého roku bylo tradiční pálení čarodějnic spojené s lampionovým průvodem a opékáním buřtů. V květnu jsme se podíleli spolu s obcí na organizaci Vlastibořické tenisky pro děti. V tomtéž měsíci jsme společně s našimi spoluobčany vyčistili požární nádrž, v červnu jsme zajišťovali občerstvení při běžeckých závodech Okolo vlasti. 8. července jsme pořádali již tradiční Letní slavnosti. Pro děti byly připraveny soutěže o drobné ceny a skákací hrad, pro dospělé pak bohaté občerstvení, k tanci a poslechu nám zahrál pan Jakubec.

Hasičské soutěže

Zúčastnili jsme se okrskové soutěže v Kobylech s jedním smíšeným družstvem dospělých, které bylo doplněno o nejstarší děti a jedním družstvem dětí. Děti obsadily třetí příčku a dospělí skončili těsně pod stupni vítězů na sedmém místě.

Na druhou soutěž s jedním družstvem dětí jsme se rozjeli do Příšovic, kde děti opět obsadily bednu, skončily na druhém místě. Předem bylo dáno, že se dospělí prostě nesejdou, protože jsem odjížděl pouze já a Standa Bittner. Tak jsem si vzal do hlavy, že soutěžit se bude. U hasičárny se objevil Dan Mikula a Matouš Zeidler, kteří to dostali rozkazem. Od dětí jsme si půjčili Pavlínku Pacákovou a hned nás bylo pět. A až v dějišti soutěže se mi po dlouhém přemlouvání povedlo zlomit Honzu Brzáka. Poslední do party byl Pavel Kratochvíl, který nám přivezl hadice a za odměnu musel běžet pravý proud. Každý dostal vysvětleno, co má dělat a šlo se soutěžit. Výsledkem bylo krásné a nečekané druhé místo. Rozvedl jsem tuto soutěž úmyslně, aby každý slyšel, že to pro nás není vůbec jednoduché dát dohromady družstva byť i jen na dvě soutěže za celý kalendářní rok. Za každým se musí osobně dojít a skoro ho prosit, aby s námi na ta dvě odpoledne někam jel. Tak doufám, že když bude příští rok soutěž tady u nás, že se ten postoj některých trochu změní.

V září se konal 2. ročník dětské hasičské soutěže, který se ve spolupráci se sbory ze Soběslavic a Havlovic konal u nás ve sportovním areálu. Počasí nám přálo. Děti si soutěž velmi užily. Chtěl bych všem poděkovat, a to hlavně rodičům našich malých hasičů, kteří při této soutěži pomohli, protože členů, kteří s dětmi pomáhají, je velmi málo, slovy dva. Na tuto soutěž jsme postavili dvě družstva dětí. Vítězi byli všichni. S pořádáním této soutěže se sbory střídají. Loni se soutěž konala v Soběslavicích a příští rok by měla být v Havlovicích.

16. září jsme se s dětmi už druhým rokem zúčastnili Kobylského trojboje. Na tuto soutěž jsme opět postavili dvě družstva. I přes nepřízeň počasí děti skončily na prvním a druhém místě.

Závěrem bych rád poděkoval všem, kteří nám na všech akcích pořádaných naším sborem pomáhají.

TJ Sokol Vlastibořice – 105 let od založení

Pavel Svačinka

Lucie Koutníková

Valná hromada TJ Sokol Vlastibořice se konala 20. ledna 2018. Přítomní členové a hosté se seznámili se zprávou o sportovní i kulturní činnosti, zprávou o hospodaření, zhlédli film z historie Sokola a nechyběla ani bohatá diskuze nad připraveným občerstvením. Jediné, co slavnostní atmosféru kazilo, byla velmi nízká účast členů. Doufám, že příští rok to bude lepší.

Nyní dovolte pár informací k 105. výročí založení tělocvičné jednoty Sokol Vlastibořice. Jednota byla v obci založena až v roce 1913 a od svého vzniku vyvíjela bohatou tělovýchovnou, kulturní a společenskou činnost. Důvodem tak pozdního založení pravděpodobně bylo, že Vlastibořice byly farní obcí a fara založení Sokola jistě nepodporovala, ale spíše brzdila. V nedaleké obci Újezd u Svijan byla jednota založena již v roce 1892.

Při založení jednoty ve Vlastibořicích se jejími členy stalo 69 mužů a 13 žen. Členstvo se rekrutovalo nejen z Vlastibořic a příslušných osad, ale i z blízkého okolí, například z Kamení a ze Soběslavic. Největší překážkou rozvoje jednoty byla skutečnost, že si nemohla postavit vlastní sokolovnu. Přesto se zúčastnila téměř každého kulturního i veřejného vystoupení v obci a v okolí. Sokol Vlastibořice byl zařazen do IV. okrsku Sokolské župy Ještědské a načas byly Vlastibořice i středem okrsku, když byl bratr Josef Kvaček okrskovým starostou. V roce 1915 byl Sokol rozpuštěn poprvé, neboť jeho činnost nemohla být ku prospěchu rakousko-uherské monarchie. Po první světové válce již jednota nedosáhla takového počtu členů, jaký měla před válkou, protože v okolí bylo založeno několik jednot nových. V roce 1920 měla místní jednota 48 členů, v roce 1930 to bylo 59 členů a o deset let později 54. Roku 1941 byla jednota nacisty rozpuštěna podruhé.

POZVÁNKA NA JARNÍ DIVADELNÍ VÍKEND

Vážení přátelé kultury a divadla zvlášť, uběhlo několik měsíců a já mám tu milou povinnost Vás pozvat v pátek 9. 3. 2018 a v sobotu 10. 3. 2018 do Kulturního domu ve Vlastibořicích na tři divadelní představení. Doufám, že jsem dobře vybíral, a že prožijeme společně hezké večery případně i odpoledne. A nyní k samotnému programu.

V pátek 9. 3. 2018 od 19 hodin přivítáme přátele z DS Vojan Hrádek nad Nisou s lehce mrazivou komedií „Dioptrie růžových brýlí“. Autorem této divadelní hry je Ondřej Ládek alias XINDL X.

V sobotu 10. 3. 2018 od 15 hodin zveme děti i rodiče na představení Antoine de Saint-Exupéryho „Malý Princ". Pohádkový příběh o tom, že všichni dospělí kdysi byli dětmi, nám zahrají ochotníci z divadelního souboru Tyl Slaná. Představení je vhodné pro děti od 6 let, ale dle vyjádření souboru dokážou zaujmout i předškoláky. A stejně jako DS Slaná, tak i třetí soubor bude hrát ve Vlastibořicích poprvé. Divadlo Maškara Praha nám zahraje komedii o tom, že otec nemusí být skutečně otcem a ani matka nemusí být jistá. Představení má název „Každý s každým" a uvidíme jej v sobotu 10. 3. 2018 od 19 hodin.

Podzimní tři představení zhlédlo celkem 198 diváků, překonáme nyní hranici 200? Těším se na Vaši návštěvu a přeji příjemnou zábavu.

Za Sokol Vlastibořice
Pavel Svačinka

Zpráva o místní knihovně za rok 2017

Mgr. Jitka Malá

Trochu zvláštní zpráva: Jako knihovnice místní knihovny Vlastibořice jsem s činností plánovaně skončila v květnu 2017. S touto změnou v pracovní oblasti následovaly velké změny i v mém osobním životě. Po těžké nemoci mi náhle zemřel muž. Místo uskutečňování společných plánů jsem nastoupila do práce. Teprve v tuto chvíli jsem k problematice knihovny schopna napsat pár řádků, abychom nepřerušili kontinuitu zpráv vývoje v knihovně.

Protože se událo tolik věcí, nebudu tentokrát psát o konkrétních číslech. Od ledna do května 2017 knihovnu navštěvoval obvyklý počet dětí i dospělých, počet na tak malou obec velmi pěkný. Užívali jsme si povídání o knihách i o životě, to k tomu patří. S pomocí Olgy Chomoutové jsem jednou měsíčně pokračovala v našich Literárních dílnách, tvořili jsme i zpívali, na tyto akce budu moc ráda vzpomínat. Trochu neviditelná je spolupráce s Krajskou knihovnou Liberec – s metodickým oddělením. S jeho pomocí byl nakoupen soubor nových knížek a dovezen nový výměnný fond. Tento rok jsem objednala pouze časopis Čtyřlístek, o který měly děti zájem. Zájem byl také o stolní hry, které lze zapůjčit také domů.

Co se týká služebních povinností, byla jsem v neustálém kontaktu s knihovnou v Liberci, dokončovala se revize, ladění výpůjčního systému, odpisy knih. To byl také důvod, proč jsem skončila v květnu a ne dříve, chtěla jsem dokončit administrativní činnosti a odejít s pocitem, že jsem věci dotáhla do konce. Nebylo to lehké, metodické oddělení má na starost ca. 40 knihoven Libereckého kraje. Uskutečnily se také metodické návštěvy mimo výpůjční dobu knihovny.

AKTUÁLNÍ PROVOZ KNIHOVNY

Jelikož Zdeněk Mikula jako knihovník skončil, obec opět hledá zájemce o tuto funkci. Než se někdo najde, postará se o knihovnu naše obecní účetní – paní Zuzana Petráčková. Knihu si nyní tedy můžete vypůjčit kdykoliv v úředních hodinách Obecního úřadu:

Pondělí 10:30–19:00

Úterý 06:30–15:00

Středa 10:30–19:00

Čtvrtek 06:30–15:00

Pátek 06:30–14:00

Polední přestávka 12:00–12:30.

Knihovna je automatizovaná, po revizi formální i věcné, má funkční webové stránky, OPAC – na internetu lze vyhledávat v katalogu knihy z domova. Knihovní fond je pravidelně doplňován drobným nákupem a výměnným fondem KVKLI. Průběžně jsem o událostech v knihovně informovala v Obecním zpravodaji i na webu knihovny. Knihovna má pevné a dobré vztahy s metodickým oddělením Krajské vědecké knihovny Liberec a je podporována vedením obce.

...toto bylo několik poznámek ke knihovně z pohledu knihovnice a ještě pár vět k vývoji knihovny po mém odchodu...

Knihovna byla nějakou dobu uzavřena, bohužel se nedařilo najít nástupce, kterému bych vše mohla předat. Od podzimu nastoupil jako knihovník Zdeněk Mikula. Poctivě jsem se snažila při několika setkáních vše vysvětlit, předala sepsané „taháky“, ukázala cestu k metodickým materiálům na webu. Předala jsem kontakty na metodické oddělení, které má v popisu práce knihovníky obcí vést. Každý knihovník je duší knihovny a dává jí svůj výraz.

Můžeme jen držet palce. A také obci. Můj názor je, že knihovna je i pro sebemenší skupinu lidí velmi důležitá instituce. Pro děti, které si pak nesou návyk čtení po celý život a pro starší knihovna funguje jako pojítko s kulturním světem.

Cože? Ve Vlastibořicích je dětský koutek?

Dana Lund
Dana Lund

Takhle se mě nevěřícně ptala kamarádka, když jsem ji nadšeně zvala na akci pro maminky. A odpověď byla: ano, už je. V Kulturním domě, vedle divadelního sálu, tu totiž po bývalé dílně Kraftírně zůstal k dispozici krásný prostor vybavený hračkami. Stačilo jej za pár hodin vydrhnout a naleštit a poskytnout maminkám a všem ostatním případným zájemcům k používání. Tímto bych ráda poděkovala naší svépomocné úklidové četě za pomoc a obci za možnost v těchto prostorech pobývat. Klíče od prostor si lze vypůjčit u Stanislava Bittnera, tel.: 420 604 746 955.

05 Masopust 2018

Tradice

Pavel Svačinka

Zdeněk Mikula

V sobotu 17. února 2018 se uskutečnil již tradiční masopustní průvod masek z Jiviny do Vlastibořic. Akce se uskutečnila pod záštitou Sokola Vlastibořice. Před polednem se na Jivině sešlo několik desítek lidí v maskách i bez masek. Po krátkém občerstvení a každoročním skupinovém fotografování vyrazil průvod za doprovodu dechovky Jiviňanky do Vlastibořic na vepřové hody. Stejně jako loni měl masopustní průvod tři zastávky, při kterých se tancovalo a letos i soutěžilo v hodu vepřem. Určitě jsme první obcí, která tuto starobylou tradici obnovila! Společně jsme si během průvodu vyslechli fascinující přednášku o původu tradice vepřových hodů neboli házení vepřem. Za doprovodu kapely jsme dorazili do Kulturního domu, kde na nás již čekal oběd s volnou zábavou. Tančilo se do 16 hodin.

Poděkování patří všem zúčastněným, jmenovitě pak Matyášovi Koutníkovi za vědecký přínos, Lucii Koutníkové za výrobu krásného čuníka, zvláštní poděkování náleží delegaci z Radimovic pod vedením paní starostky Dagmar Šlitrové (v kostýmu selky) a pana místostarosty, dále děkujeme kapelníkovi Honzovi Čížkovi a celé Jiviňance, Honzovi Brzákovi za zapůjčení přívěsu pro kapelu, Standovi Bittnerovi za technickou pomoc, Petrovi Stibůrkovi a celému kolektivu restaurace U zvonice za dobré jídlo a pivo. Díky všem a za rok se těšíme při masopustním veselí opět na shledanou.

Sokolská zábava

U příležitosti 105. výročí založení TJ Sokol Vlastibořice a v návaznosti na setkání členů Sokola na valné hromadě se večer 20. ledna 2018 uskutečnila také sokolská zábava. Bylo by pěkné, kdyby se sympatickou tradici vesnických zábav určených pro širokou veřejnost podařilo ve Vlastibořicích opět oživit.

Lucie a Dušan Koutníkovi

Lucie Koutníková

Sál byl díky předchozí valné hromadě příjemně vytopen, uklizen a vyzdoben, kapela ladila v nervózním očekávání nástroje i hlasy, nápoje v lednici se chladily na tu správnou teplotu, pěnčínské párky se hřály na plotýnce a organizační tým zaháněl neklid prvními pokusnými pivy. Přijde někdo? Nezůstaneme tu nakonec sedět sami? Co když přijde tak málo lidí, že ani nezaplatíme kapelu? Snad to nedopadne jako před pár hodinami na valné hromadě...!

Naše obavy se naštěstí nevyplnily. Po sedmé hodině se začali scházet první hosté a okolo osmé byly skoro všechny stoly obsazené. Napočítali jsme okolo 50 návštěvníků, a ačkoliv by se jich na parket i ke stolům jistě ještě pár vešlo, celkový dojem nás uspokojil. Liberecká kapela 20 deka duše hrající písničky od Vládi Mišíka a nejen od něj brzy roztančila přítomné z blízkého i vzdálenějšího okolí a zanedlouho se narážel další sud rohozeckého piva. Večerem provázel místní excelentní speaker Pavel, který nejen vtipně komentoval průběh večera, ale díky dražbě různorodých uměleckých i užitných sponzorských předmětů zábavu posunul na zcela jinou úroveň. Tančilo se do pozdních ranních hodin.

Poděkování: Největší díl práce vzal na svá bedra starosta Sokola Pavel Svačinka, který celou akci organizoval, staral se o dovoz veškerého občerstvení a vybavení a celým večerem také provázel. Další velké poděkování patří Mirce Svačinkové za pomoc s občerstvením, kasou a úklidem, Renče a Standovi Bittnerovým za pomoc s technickými záležitostmi, kasou, vytápěním sálu a následným úklidem, Jarče Mikschlové a Vojtovi Pánkovi za výčep a Ivanovi Kapešovi za pomoc s nošením na sál. Kapelu jsme nakonec zaplatili, do červených čísel se nedostali a dokonce 40,- CZK vydělali...

Akce se vydařila a proto za rok, dá-li bůh, opět na viděnou!

07 Zajímavost ze Sedlíštěk

Studna

Stanislava Beksová

Stanislava Beksová

Opět jeden postřeh z mého okna. Máme nové sousedy. Koupili si velkou parcelu, osadili dřevěné sloupky pro plot, přivezli dvě maringotky. Ale, co se to tam děje? Jsou tam nějací lidé a vrtají. Do velké výšky lítá jemný písek. Jdeme se tam podívat. Vrtají studnu. Za jeden a půl dne už nelétá písek, ale tryská voda. Ptám se, v jaké hloubce se objevila? „Ve sto sedmi metrech“. Obdivuhodné!

Spodní voda u nás je velmi hluboko. Nikdo ve vesnici nemá studnu. Dříve chodili lidé pro vodu se džbery pod Sedlíšťky, ke studánce, dokud nebyl v roce 1929 postaven vodojem. To si nedovedeme představit, jak museli s vodou šetřit. Pro zvířata sloužily kálky, prutniky, rybník. Ty první dva již neexistují nebo nemají vodu. Rybník je dnes krásný, a je, téměř k nevíře, plný vody. To jsme nečekali. O studny se naši předci pokoušeli, ale neúspěšně. Například u Adamů prý byli v hloubce dvaceti metrů. Škoda, že nevěděli, kde až voda je. To by si ušetřili námahu i peníze. Pokrok se nedá zastavit!

08 Úspěch volejbalového týmu Vlastibořice

Sport

Honza Ledabyl

Přátelé sportu,

rád bych vás informoval o tom, že naše volejbalové družstvo Vlastibořice obsadilo v rámci Amatérské volejbalové ligy v Liberci krásné první místo. Družstvo Vlastibořice se účastní této soutěže druhým rokem a zvítězilo v základní části z dvaceti družstev.

MIZUNO Amatérská volejbalová liga (AVL) je soutěž smíšených družstev neregistrovaných volejbalistů a volejbalistek s tradicí již od roku 1995. Její hlavní část – zimní liga – se odehrává od října do března. Soutěž se hraje v halách v deseti regionech České republiky a účastní se jí více než 7 300 nadšenců ve více než 700 týmech. Liberecká část se odehrává ve sportovní hale při ZŠ Dobiášova v Rochlicích.

A kdo vlastně tvoří tým Vlastibořice? Je to parta neorganizovaných nadšenců ve složení Renča Vrzáňová (nahrávačka), Šárka Dorobantová (nahrávačka), Roman Bukovan (blok), Honza Ledabyl (smeč, blok), Milan Kovář (blok), Tomáš Kubát (smeč), Jirka Sládeček (smeč) a Tomáš Kolomazník (smeč). Ne všichni výše jmenovaní hráči žijí v naší obci, ale přes sezonu se zde scházíme na minivolejbálek a na pivo. Tréninky týmu probíhají v Radimovicích, v Pěnčíně nebo na Nechálově. Důvodem je, že ve Vlastibořicích bohužel není regulérní volejbalové hřiště, a to i přes značnou oblibu a dlouhou tradici tohoto sportu v naší obci. Doufám, že se díky tomuto úspěchu rozšíří povědomí o tom, že se ve Vlastibořicích hraje dobrý volejbal.

Všem za krásné sportovní zážitky děkuji.

Tabulka druhé ligy AVL Liberec je k nahlédnutí na webu http://www.avlka.cz/init/pages/city/liberec/

Ski Classics Marcialonga

28. 1. 2018 – Běh na lyžích – 70 km / 1040 m (4:42)

Ráno je pod nulou, přimrzlá stopa a lyže připravené na hladko HF fialovým parafínem SKI-GO na starý sníh. Vyrážíme postupně v pětiminutových intervalech po vlnách, chvíli mi trvá uvědomit si, když nás vypustili s lyžemi v ruce, že už to je start.

Nejhorších je na začátku prvních šest kilometrů, protože to je převážně do kopce. Místy je ale navíc pár sjezdů, ve kterých všichni pluží a dochází ke karambolům, takže se to skoro zastavuje. Na otočce v Canazei je sníh navezený mezi barákama doslova jako sypké oraniště, takže soupaž se zrovna v tomhle jede hodně blbě. Následuje mírné klesání podél řeky zpět několik desítek kilometrů údolím, jen sem tam s nějakým kopečkem. Stromečkový kopec ve třetině trati jdou všichni spořádaně za sebou, trošku se to tady štosuje a chvílemi skoro stojí. Dnes je krásné počasí, takže dost často koukám i po okolních kopcích a užívám si to. Začínám mít problém s hůlkou, na které se mi přeškubl jeden ze dvou třmenů, a v polovině závodu se poutko trhá úplně. Po zbytek závodu držím tedy hůlku jako prase kost, až se mi z toho nepřirozeného držení dělá mozol. Celou cestu jedu na střídačku s o generaci mladším Standou Řezáčem (II.), který mi v závěru sice asi o 4 minuty ujíždí, ale kdo se nakonec může pochlubit tím, že jel celou Marciu s Řezáčem (byť jen jmenovcem nejslavnějšího českého běžkaře...). Občerstvovačky jsou natolik četné, že některé jenom projíždím. Lyže dnes jedou překvapivě slušně a to i překvapivě někdy lépe ve stopě, která je na sluníčku. Přijíždím pod Kaskátu a ignoruji servisní mazání lyží stoupacím voskem specielně na tento poslední kopec. Nezbývá, než jít z poloviny stromečkem a z poloviny jet soupaž, což je samozřejmě asi o 5 minut pomalejší, než kdybych běžel „stříďákem“. Rovinka před cílem už se jede pěkně a v cíli pohoda, dnes bych klidně mohl jet do druhého kola. Chvíli (notnou) přede mnou dorazil vítěz Ilja Černousov a Norgrenová s Kačkou Smutnou. V naší dědkovské kategorii (do 70 let) jela téměř tisícovka závodníků a z nich skončilo 138 přede mnou, tak bych asi měl příště trochu více přidat a méně se kochat...

Ruský legionář Vít Šichta ze Sedlíštěk a jeho cesta kolem světa

Lubomír Krsek

Vít Šichta se narodil 14. června roku 1889 v Sedlíšťkách, čp. 22. Jeho otec, Josef Šichta, chalupník a zedník se narodil 17. listopadu 1856 v Sovenicích čp. 38, politický okres Mnichovo Hradiště, matka Kateřina, za svobodna Peldová, se narodila 20. listopadu 1856 v Pěnčíně čp. 20, politický okres Turnov.[1] Měl jednoho staršího bratra Václava, dva mladší bratry Petra a Pavla a tři mladší sestry Marii, Annu a Anežku. Do obecné školy chodil ve Vlastibořicích a po jejím absolvování se šel učit krejčím.[2] Roku 1910 byl odveden a uznán u domobranecké prohlídky za schopného. Poklidný život Víta Šichty skončil 28. června 1914. Tento den byl spáchán atentát na následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este v Sarajevu. Atentát byl šokem pro celou

Obrázek 1 – povolaní záložníci před turnovským nádražím

Evropu. Z atentátu byli obviněni srbští nacionalisté. Císař František Josef I. žádal přísné vyšetření atentátu a předal Srbsku ultimátum, které bylo ale pro Srbsko nesplnitelné. V Evropě se schyluje k válce. Jako první dne 26. července 1914 vyhlašuje Rakousko-Uhersko všeobecnou mobilizaci. S přípravami na válku jej následuje Rusko, Německo a Francie. Když ani po měsíci jednání Srbsko rakouské podmínky ultimáta nepřijalo, vyhlásilo 28. července 1914 Rakousko-Uhersko Srbsku válku. Kromě vojáků v prezenční službě, ročníků 1890 až 1892, tvořící mírový stav armády, byli okamžikem mobilizace povoláni všichni záložníci, tedy muži ročníků 1882–1889, kteří si v letech 1903–1913 odbyli prezenční službu. Ti doplnili mírové početní stavy jednotek na válečné. Navíc byli povoláni vycvičení domobranci I. výzvy, tedy muži ročníků 1876–1881, kteří už byli (po odbytí prezenční služby v letech 1897–1906) ve svých 32 letech vyřazeni ze zálohy svých jednotek. Z těch byly sestaveny domobranecké jednotky. Armáda v tomto složení během několika dnů po mobilizaci vytáhla do pole. Vít Šichta jako ročník 1889 obdržel povolávací rozkaz, aby se dostavil do Turnova ke svému pluku. V demobilizačním záznamu je uvedeno: *„... službu válečnou nastoupil 27. července 1914 u 10. zeměbraneckého pluku v Mladé Boleslavi ve vojenské hodnosti střelec...“*.[3] Český c. k. zeměbranecký pěší pluk číslo 10 (Landwehr-Infanterie Regiment Nr. 10 – LIR 10) byl vytvořen v roce 1889, štáb pluku společně s 1. a 2. polním praporem sídlil v Mladé Boleslavi, 3. polní prapor v Turnově, náhradní prapor sídlil opět v Mladé Boleslavi. Pluk byl doplňován z teritoria Doplňovacích okresních velitelství Čáslav, Praha, Mladá Boleslav a Trutnov, od roku 1898 Mladá Boleslav, Terezín, Jičín a Trutnov. Po vypuknutí Světové války zeměbranecký pěší pluk č. 10 odešel na frontu a v domovské posádce setrval pouze náhradní prapor. Na začátku války byl LIR 10 zařazen v rámci 52. zeměbranecké pěší brigády (Landwehr-Infanteriebrigade – LIBr 52) u 26. zeměbranecké pěší divize (Landwehr-Infanteriegruppendivision – LID 26), IX. armádního sboru. Pluk byl určený pro frontu v Haliči proti Rusku. Národnostní složení bylo následující: 95% Češi, 5% ostatní. Podívejme se, jak jsou tyto události zapsány v kronice obecné a měšťanské školy chlapecké v Turnově. V kapitole školní rok 1914–1915 je uvedeno: *„... vichřice válečná se dostavila dne 26. července 1914. Toho dne objevily se na nárožích žluté černě tištěné plakáty oznamující všeobecnou mobilizaci. Bylo to v neděli na den svaté Anny. V pondělí dopůldne pojednou přijely na dvůr školní vozy se slámou, kterou shodily. Vzápětí vtrhli do školy domobranci I. výzvy. Stalo se tak rychle, že ředitel měl sotva čas vynésti květiny z oken učeben na dvůr. Škola chlapecká byla obsazena vojskem. Branci vynášeli lavice z učeben a nosili si slámu ze dvora a chystali nocleh. Brzy po obsazení školy byli branci ošaceni vojenským stejnokrojem a opatřeni zbraněmi. Nejvíce nesnází bylo se záchody a vodovodem. Záchody byly*

Obrázek 2 – záložníci první výzvy v jedné ze školních tříd

často ucpány různými věcmi. Nezbylo nic jiného, než je uzavřít. V náhradu zřízeny na školní zahradě hluboké latriny. Po čase bylo nutno kopati další a tak zničeno celé oddělení rostlin medonosných a část oddělení botanického. S vodou se tak šplíchalo, že promáčela stropy. Na dvůr přivezeny byly polní kuchyně a postaveny pod ořechy. Pomyje a odpadky jídel prostě vylévány byly na dvůr. Zakrátko působením srpnového slunce vycházel ze dvora mocný zápach. V budově i na dvoře bylo stále rušno. Nováčkové byli pilně cvičeni od ranního šera jak na dvoře, tak po chodbách. Do kuchyní chodili pro stravu i vojáci ze sokolovny, obecné školy, sirotčince atd. Nastalé všeobecné odvody přiváděly stále nové a nové brance. Za vojíny přijížděli příbuzní, zvlášť v neděli bývala jich před školou plná ulice. Ve čtvrtek 27. srpna 1914 skládali domobranci slavnostně vojenskou přísahu a odebrali se na bojiště, květinami ověnčeni. Ve školní zahradě i v zahradě ředitele nezůstalo kvítečku. Poté byl dvůr pečlivě vyklizen a dezinfikován…".[4] O službě Víta Šichty v rakouské armádě se v archivech nedochovaly žádné dokumenty. V kartě legionáře je uvedeno pouze datum jeho zajetí 7. června 1916 Manevič.[5] Na léto roku 1916 Rusové naplánovali novou ofenzivu. Dostala jméno podle jejího velitele generála Brusila a trvala od 4. června do 20. září 1916. Český c. k. zeměbranecký pěší pluk číslo 10 měl v létě roku 1916 své pozice u vesnice Čartoryjsk, severně od města Luck, na který byl veden hlavní úder ofenzívy. Na začátku července byla v tomto úseku Rusy proražena fronta a hlavní směr útoku probíhal ve směru Rovno, Luck a Kovel. Proto hrozilo pluku obklíčení a začal ustupovat přes Pinská blata až ke Kovelu, na linii horního toku řeky Stochod, kde se fronta v říjnu 1916 stabilizovala a válka přešla opět do pozičních bojů. Situaci na bojišti LIR 10 u Manevič ve svých vzpomínkách popsal voják František Hlubuček z Vesce u Turnova. *„…Na začátku*

Obrázek 3 – po slavnostní přísaze odchází domobranci na turnovské nádraží

července 1916 prorazili Rusové na naší straně frontu, na nás však neútočili a tak bylo nebezpečí, že nás obklíčí. Jednoho dne byl dříve oběd a pak přišel rozkaz nepozorovaně ustoupit. V zákopech zůstalo jen několik polních četníků, kteří stříleli, aby oklamali nepřítele. Ustupovali jsme přes Pinská blata, samý močál, ale pořádná voda nikde. Sotva jsem se táhl, ale šlo se dále. Při jednom krátkém odpočinku jsme si převařili trochu vody a plnili ji do lahví. Když jsem měl svoji láhev tak do poloviny naplněnou, strhla se najednou střelba, kulky jen hvízdaly. Vyběhl jsem na kopeček jako jelen a už nám to začali sypat ze všech stran. Našel jsem velký pařez a zalehl jsem. Ale ono to lítalo z obou stran, přehazoval jsem zadek sem a tam. Konečně nastala tmavá noc a střelba utichla. My jsme zatím utíkali nocí, bažinami, ve kterých byla cesta z dřevěných poválků, za stálé střelby. Běda tomu, kdo skočil z poválků, chtěje se

Obrázek 4 – kuchyň zajateckého tábora v Dárnici

chránit před střelbou. Hned uvízl v bezedném bahně a nocí se neslo zoufalé volání těchto nešťastníků. Na tuto noc nelze zapomenout; mraky pluly volně po obloze ozářené světly požárů. Větrné mlýny hořely a jejich hořící lopatky se zvolna majestátně otáčely. Zvláštní podívaná. Mísil se tu pocit hrůzy a zmaru s pocitem chladné až posvátné krásy. Ale nebylo radno se příliš zdržovat, neboť Rusové nás zavírali do pytle…".[6] Po Brusilově ofensivě byli zajatí rakousko-uherští vojáci odváženi do sběrného tábora do Dárnice u Kyjeva. Tady bylo soustředěno asi 80.000 zajatců. Zde byli zajatci rozděleni podle národnosti a poté rozváženi po celém Rusku do některého z 234 zajateckých táborů. V těch žilo okolo 300.000 československých zajatců. Mezi velké tábory patřily tábory Dárnice, Barnaule, Tumeň, Astrachaň a Taškent. Mimo ně existovala velká řada táborů menších. Život v zajateckých táborech byl těžký, často se tu vyskytovaly různé epidemie a lékařská pomoc byla minimální. Situace se zlepšila, až když se mezi zajatci objevili první lékaři. Mnozí zajatci byli přidělováni na těžké práce v zákopech a komunikacích, jiní byli vysláni na hospodářské práce na ruském venkově. Záleželo vždy na zaměstnavateli. Někteří dostávali plat a jiní pracovali pouze za stravu a nocleh. A pokud odepřeli pracovat, byli vyhnáni na Sibiř jako vzbouřenci. I v těchto těžkých podmínkách si zajatci zachovávali národní vědomí. V táborech se pořádaly sokolské dny, činnost vzdělávací o dějinách Sibiře a o podstatě sokolství. Slavily se národní svátky, byly organizovány samosprávy a spolky. Nejdříve ilegální, později je začalo ruské velení podporovat. Kterými ruskými zajateckými tábory Vít Šichta prošel, nevíme, jisté je, že naposledy pobýval v zajateckém táboře Makojevka v oblasti vojska Don. Odkud vedla jeho cesta do československých legií. Nábor do československého vojska probíhal prostřednictvím náborových emisarů, jejichž úkolem bylo zajatce kontaktovat a informovat je o vzniku československé armády a o podmínkách, za nichž do ní mohou vstoupit. Snažili se také zlepšovat životní podmínky zajatců. Ti, kteří se chtěli přihlásit, zaslali žádost výkonnému výboru svazu, který je ověřoval a předal do rukou ruských úřadů ke konečnému schválení. Opravdový nábor začal až po únorové revoluci

Obrázek 5 – Brusilova ofenziva v létě 1916

v roce 1917 a zejména pak po zborovské bitvě.
Vít Šichta vstoupil do československého vojska v Rusku 22. dubna 1918 v Penze a dostal osobní číslo 45.506. Byl přidělen k 9. pluku Karla Havlíčka Borovského, k zákopnickému oddílu s hodností střelec. V Penze stálo v době vstupu Víta Šichty do legií několik legionářských vlaků, které bolševici nechtěli nechat odjet dále na východ. Odjezd vlaků podmiňovali odzbrojením legionářských pluků. Dne 27. května 1918 bylo na poradě velitelů pluků ve štábu divise rozhodnuto, aby byl odjezd vlaků z Penzy vynucen zbraněmi. Vyjednávání nevedlo k cíli, bolševici žádali bezpodmínečné vydání zbraní. Tak došlo dne 28. května 1918 k vystoupení tzv. penzenské skupiny československého armádního sboru proti sovětským vojskům. Legionáři na Penzu zaútočili a město dobyli. To umožnilo 30. května 1918 legionářským vlakům město opustit a pohybovat se k východu. Cestu k Samaře si však Čechoslováci museli vydobýt. Na vlaky neustále útočily skupiny bolševiků, doplněné německými a maďarskými zajatci. Počátkem června bylo dosaženo Samary, která byla legionáři dobyta. Dne 24. června 1918 opustily vlaky Samaru a odjely směrem na Buzuluk, který se po těžkých bojích podařilo dobýt. Od prvé třetiny července 1918 do počátku srpna ochraňovaly části 9. pluku železnici v úseku Ufa-Zlatoúst a pořádaly výpravy do odlehlých vesnic a závodů v uralských lesích, aby likvidovaly menší tlupy rudých. Situace československého armádního sboru v Rusku a Sibiři se mezitím změnila. Penzenská skupina, razící si cestu na východ, se spojila dne 6. července 1918 se skupinou čeljabinskou. Trať na východ až k Irkutsku byla nyní v rukou Čechoslováků.
Z Vladivostoku si cestu na západ probíjela skupina vladivostocká. S blížícím se koncem války Spojenci rozhodli, že československý armádní sbor nebude dopraven na francouzské bojiště, nýbrž že zůstane v Rusku a spolu se spojeneckými vojsky a nově se tvořící ruskou armádou obnoví protiněmeckou frontu. Proto byly i jednotky 9. pluku počátkem srpna 1918 obráceny zpět na západ, aby posílily pluky 1. divize a slabé ruské jednotky, které bojovaly na březích Volhy proti přesile bolševických vojsk. Od srpna 1918 až do jara 1919 bojovaly československé pluky s bolševiky mezi Samarou a Kazaní. Po počátečních úspěších se ukázalo, že nepřítel je silnější, legionáři museli ustupovat a postupně opouštět jednotlivá dříve dobytá města. Nakonec se z fronty stáhli. Čeká je nový úkol. Československému vojsku na Rusi byla svěřena ochrana sibiřské magistrály od Omska do Irkutska. Části 9. pluku postupně odjížděly do oblasti Krasnojarsku, kde povstalecké oddíly přepadávaly stanice a rušily trať, způsobujíce vyšinutí vlaku. V zimních měsících nebylo možno podniknouti proti nim větších akcí. Až na jaře 1919 zahájilo československé vojsko znovu operace proti povstalcům, aby byl na trati zajištěn klid. Na podzim roku 1919 započala pravidelná evakuace československého vojska na Rusi na Dálný Východ. Děla se podle divisí, v pořadí I., II., III. divise, a skončila až na sklonku léta 1920. Rychlému odjezdu vlaků bránil nedostatek parovozů a uhlí. Až v ranních hodinách 15. ledna 1919 přijelo na stanici Kansk pět parovozů pro vlaky 9. pluku. V 10 hodin

Šichta Vít
9. pluk, zákopnický oddíl
29

Obrázek 7 – registrační lístek legionáře Víta Šichty

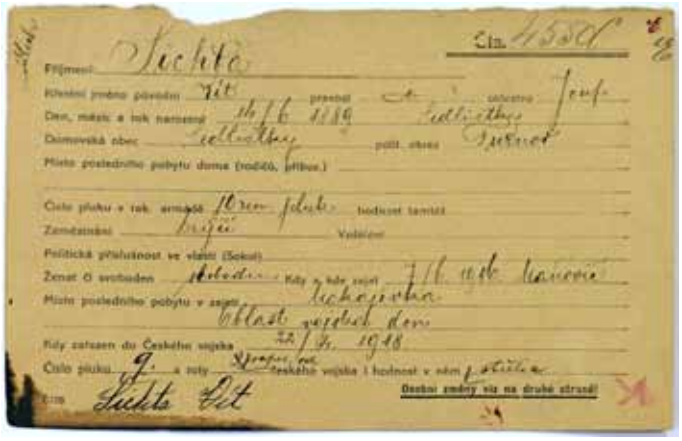
Šichta
Vít
Osobní změny viz na druhé straně!

Obrázek 6 – legionářská karta Víta Šichty uložená ve VHÚ Praha

byl vydán rozkaz k odjezdu vlaků a v poledne opustil poslední vlak Kansk. Vlaky se pohybovaly těsně za sebou po obou kolejích. Přesto, že počet vlaků III. divise byl velmi snížen, pokračoval odjezd na východ hlemýždím tempem. Trať byla povstaleckými oddíly stále poškozována, došlo k několika neštěstím. Aby byl pohyb legionářských vlaků na východ urychlen, došlo znovu k radikálnímu snížení počtu vlaků, avšak nedostatek lokomotiv a uhlí i pasivní resistence ruského železničního personálu evakuaci brzdily. Bylo nutno držet stanici Čeremchovo, kde byly jediné velké uhelné doly ve střední Sibiři. Po několika menších srážkách zadního voje se sovětskou armádou bylo dne 7. února 1920 uzavřeno příměří. Tím byl zaručen klidný odjezd československého vojska na východ. Sovětská vojska smějí následovat za ním ve vzdálenosti dvou stanic.
Další pohyb pluku začal 21. února 1920 a po zajímavé cestě Mandžurií dosáhly v polovině května 1920 všechny vlaky pluku konečně Vladivostoku. Tady musely čekat jako 29. transport na lodní přepravu do vlasti. Jak přeprava probíhala, nám popsal jeden z vojáků 9. pluku: *„...jednoho krásného letního jitra 8. června 1920 spouští své kotvy ve Vladivostoku u mysu Čurkyno velká paroloď Protesilaus. Večer téhož dne naloďuje se do jejího mohutného trupu 9. pluk Karla Havlíčka Borovského a některé vojenské části, přidělené štábu III. čs. divise. Poslední práce hotovy, loď vytahuje kotvy a již pomalu otáčí se kolem své osy, odrážejíc od svého stanoviště. Na břehu ozývají se hlučné pozdravy shromážděných tam bratří a za zvuků plukovní kapely, koncertující na palubě, vzdaluje se zvolna Protesilaus od přístavu...“*.[7] Loď patřila anglické společnosti „Liverpool“, byla dlouhá 502 stopy, široká 60 a vysoká 42 stopy. Ponor její je 24 stopy. Největší rychlost 14 uzlů za hodinu. Její dva lodní šrouby se otáčí rychlostí 80 obrátek za minutu, síla strojů činí 5.000 koňských sil. Kapitánem lodi byl Mansfield Donajdem, posádka měla 150 lidí, z nichž velké procento nižších sil byli Číňané. Loď vezla 15.800 tun našeho nákladu, 900 tun zásob sladké vody, pro pohon 2.300 tun uhlí. Průměrná denní rychlost byla 320 mil.
O tom, jak vojáci prožívali cestu lodí, se nám dochovalo mnoho svědectví: *„...počasí při naší plavbě je velmi špatné. Silný vítr zvedá vlny, které rozbíjejí se o příď lodi a vrhají do vzduchu závoje slané mořské vody. Nárazy dosti velkých vln kymácí se lodní kolos ze strany na stranu, takže chůze po palubě je dosti svízelná. U většiny mužstva se dostavují příznaky mořské nemoci a prvé dny plavby zahání tato nemoc většinu bratří na lodní lůžka do podpalubí. Život na lodi je nudný, každý den hraje na palubě plukovní hudba, pozorujeme širé moře, na kterém jen zřídka objevuje se nějaká dopravní loď, velmi často objevují se dosti blízko veliké ryby, kýtovci a zejména delfíni. Blížíme se k 180 poledníku, který*

Obrázek 8–9. pluk Karla Havlíčka Borovského, zákopnický oddíl

překonáme 15. června 1920 po 12. hodině. Tato událost je zajímavá tím, že zítra bude opět patnáctého června, neboť čas se tu na poledníku vyrovnává. Den tu vlastně trvá dva dny, třeba měl dvě noci. Ráno 21. června plujeme kolem pobřeží Viktorie, abychom v poledne zakotvili v kanadském přístavu Vancouveru. Vzdálenost z Vladivostoku do Vancouveru, 4300 námořních mil, projela loď za 13, počítaje v to jeden dvojitý den, za 14 dnů. Prvou část své mořské plavby kolem světa máme tedy za sebou…". Moderní kanadské město udělalo na všechny radostný dojem. Legionáři obdivovali výstavné domy, široké asfaltované ulice, bohatou svěží zeleň sadů a zahradních domků. Po zážitcích z neklidného Ruska, jeho šedých, špinavých ulicích se jim zdálo o novém, lepším životě. Když vystupovali po lodním můstku na nábřeží, vítali je Kanaďané, zejména dostavivší se k uvítání Češi a Slováci. S praporem a plukovní hudbou v čele, odešli Čechoslováci z přístavu přes město na nádraží „Canadian Northern Pacific Railway", kde nastoupili do již připravených vlaků na svoji další pouť přes Kanadu po železnici. Dlouhé, pohodlné vagony se se sibiřskými těpluškami nedaly srovnat. Cesta vedla romantickou krajinou s pásmem vysokých Skalních hor, jejichž vrcholky byly často zasněženy a v záři slunce odrážely se jejich ledovce. Kolem cesty rozprostíraly se do nekonečna lesy. Čtyři dlouhé expresní vlaky kanadské železnice v krátkých intervalech projížděly divukrásnou krajinou, aby po šestidenní jízdě v neděli dne 27. června dorazily do Quebecu, velkého přístavního města na pobřeží Atlantického oceánu. Legionáři pokračovali podle pobřeží až do kanadského vojenského tábora Valkartier, který byl určen jako soustřeďovací bod československých vojenských částí na cestě k domovu. Tady museli tři týdny čekat. Během pobytu byla uspořádána řada aktivit, z nichž asi nejvýznamnějšími byly fotbalové zápasy československé armády s mužstvem Kanaďanů, ve kterých byli Kanaďané několikrát nemilosrdně poraženi. Ve městě byly často pořádány koncerty plukovního orchestru s výborným výsledkem. Čas rychle uběhl a 18. července 1920 vojáci znovu nastoupili do vlaků, které je v noci na 19. července 1920 dovezly do přístavního města Halifax, kde se nalodili na veliký dopravní parník anglické společnosti loď Minnehalda, která je měla odvézt do Evropy. Za zvuků koncertující kapely vyplouvá Minnehalda 20. července 1920 do Atlantického oceánu s cílem v německém přístavu Cuxhafen. Loď Minnehalda byla vystavěna roku 1913 v Belfastu, je 625 stop dlouhá a 82 stopy široká a má průměrnou rychlost 16 uzlů za hodinu. Posádka se skládá z 250 mužů v čele s kapitánem Gatesem. Loď má 17.225 tun hrubé tonáže a může vézt 9.000 tun nákladu. Cestu lodí Minnehalda popsali pamětníci následovně: *„…po klidné počáteční plavbě dostáváme se do pásma věčné mlhy, kde parolodi musí plouti velmi pozorně. Moře kromě toho jest zde prostoupeno písečnými mělčinami, zvanými „Saple Banks". Také zde hrozí nebezpečí ledových ker, které do těchto míst jsou zanášeny. Poněkud jižněji, svého času nárazem na ledovou horu ztroskotala loď „Titanic". Obrovská parní píšťala ohlušuje každou chvíli svým řevem širé moře, dávajíc výstražné znamení před nárazem tudy plujících lodí. Když se přibližujeme na dohled nízkému pobřeží anglickému, jsme velice rádi, že zase vidíme kus Evropy…".* Ve čtvrtek 29. července 1920 vidíme pobřeží Německa a o 3. hodině odpolední spouštíme kotvy v německém přístavu Cuxhafenu. Z Halifaxu jsme cestu urazili za 10 dní plavby…". Odpoledne 30. června 1920 vojáci začali vystupovat z lodi a vydali se k připraveným vlakům. Před nastoupením do vlaků museli odevzdat své zbraně do připravených vagonů, které měly být připojeny dozadu k vlakům. Vlak se skládal z vagonů třetí třídy a ke komfortu kanadské dráhy měl daleko. Po druhé hodině odpolední se dává vlak do pohybu. Cesta domů byla velice zdlouhavá. Němci často odstavovali vlaky na vedlejší koleje a nechávali je čekat. Transport byl roztažen po celém Německu. Nálada vojáků se horšila každou hodinou. I když pomalu, vlaky se již blížily k československé státní hranici. Jak vypadalo přivítání legionářů v Československu, si můžeme přiblížit vzpomínkami jednoho z nich: *„…ve 3 hodiny ráno dne 4. srpna 1920 zastavujeme v poslední německé stanici, kde objevujeme prvý český nápis na domě celního úřadu. Přijíždí pěkná lokomotiva, vyzdobená zelení a stuhami v československých barvách, aby nás převezla přes hranice. Projíždíme hustým hvozdem a u prvého strážního domku pozdravuje nás radostným „Nazdar" maličký synek železničáře. Přejíždíme hranice vlastního státu. Dojíždíme do našich Domažlic. Za sebou máme celou dlouhou etapu naší*

Obrázek 9 – Sibiřská magistrála

Obrázek 10 – Bajkal, stanice Marituj

Obrázek 11 – lokomotiva vykolejená oddíly rudých

Obrázek 12 – naloďování na loď „Protesilaus“

Obrázek 13 – kasárna Milana Rastislava Štefánika, Most

Obrázek 14 – Anglická loď Protesilaus

Obrázek 15 – dopravní parník Minnehalda

Obrázek 16 – německý přístav Cuxhafen

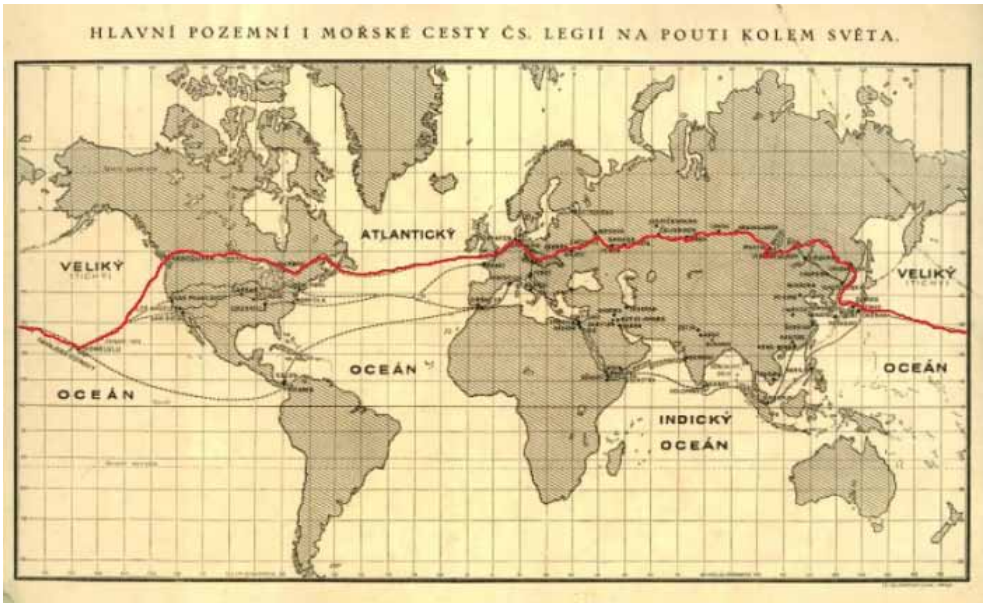

Obrázek 17 – mapa cesty Víta Šichty kolem světa

cesty, boje v Rusku a na magistrále, cestu přes Čínu a po moři, přes Kanadu a Německo. Ještě nezaschly slzy radosti na zarosených očích, ještě cítíme horký stisk ruky našich Domažličanů a již odnáší nás vlak dále požehnaným českým krajem k Plzni, Žatci, do Mostu, který se má státi domovem 9. pluku Karla Havlíčka Borovského...”. Večer dojel pluk do Mostu, své nové posádky, kde česká menšina vojáky nadšeně uvítala. Po triumfálním pochodu městem se vojáci ubytovali v nových jezdeckých kasárnách pojmenovaných po M. R. Štefanikovi. V příštích dnech se loučili s plukem starší bratří, kteří odcházeli do zálohy. Mladší nastoupili zaslouženou dovolenou. Tady také končí svoji válečnou

pouť Vít Šichta. Z československé legie byl propuštěn 31. srpna 1920. Legionářské potvrzení číslo 61198 mu bylo vystaveno 16. listopadu 1920.[8] Do služby mu je započítáno 7 roků a 3 měsíce kalendářní. Vít Šichta se vrátil zpět ke své rodině do Sedlíštěk.

Zdroje:

Obrázky – 01, 02, 03 jsou majetkem Muzea Českého ráje a k jejich použití dostal autor laskavé svolení

Obrázky – 06, 07, 08, 10, 11 jsou majetkem autora

Obrázky – 04, 05, 09, 12, 13, 14, 15, 16, 17 jsou z veřejných zdrojů

04 – http://legionarskaknihovna.cz/Galerie/Fotografie/?gal=1&stranka=4&fotoid=127

05 – https://pm1.narvii.com/6542/cb3833d92d1afd69c6f4c40341daff153cad035d_hq.jpg

09 – https://junior.proglas.cz/res/archive/166/057917.jpg?seek=1318869472

12 – https://ipac.kvkli.cz/arl-li/cs/detail-li_us_cat-0075716-Navrat-ceskoslovenskych-legii-kolem-sveta-do-vlasti/

13 – http://img19.rajce.idnes.cz/d1903/5/5720/5720033_5c0e445e64b8cfda9d9ca5eede8b23dc/images/nova_kasarna_kolem_roku_1917.jpg

14 – http://forum.valka.cz/topic/view/12736/Transporty-csl-legii

15 – http://forum.valka.cz/topic/view/40454/9-strelecky-pluk-Karla-Havlicka-Borovskeho

16 – http://www.trains-worldexpresses.com/webships/200/208-007.JPG

17 – http://www.moderni-dejiny.cz/PublicFiles/UserFiles/image/Metodika/01_WWI/800×800_anabase.jpg

Poznámky pod čarou:

1 – Matrika narozených L180/8 (1864–1892) SOA Litoměřice, **2**- Arch sčítání lidu pro obec Sedlíšťka z roku 1910, SOA Semily, **3** – Demobilizační záznam ze dne 6. srpna 1920, VHÚ Praha, **4** – Kronika obecné a měšťanské školy v Turnově KN – uložená v SOA Semily, **5** – Karta legionáře číslo 45506 VHÚ Praha, **6** – František Hlubuček, Také jsem byl ve válce, **7** – Alois Hnízdo, Kolem světa do vlasti, **8** – legionářské potvrzení vydané Ministerstvem Národní obrany, kanceláří Československých legií

08 Kronika

Pokračování z minulého čísla >>

Předávání selských živností na dědice dálo se zápisy, z nichž často vysvítalo i zatížení dluhové, se kterým se sedlák úsilovnou prací rval po celý život a zadlužený jej předal svému nástupci, nemoha dostáti nárokům na něho kladeným. Jak ubohé bylo vybavení statku a bídná životní úroveň selského lidu vysvítá ze:

Zápis z rychty Sebeslavský a ze vsi Lastibořice Jana Šulce roku 1761. Do knihy gruntovní vloženo na listu 25 *(popuštění živnosti)*

Jan Šulc
Pochválen buď Ježíš Kristus!
Roku 1761, dne 28. prosince v rychtě Sebeslavský a ve vsi Lastibořicích stala se dobrovolná smlouva mezi osobami těmito strany jedné. Pozůstalá vdova po nebožtíkovi Adamovi Šulcovi popouští, aneb zaprodává živnost, aneb statek malý, který po svém manželovi poručenost měla, se vším s příslušenstvím s povinnosti Janovi, synu svému, za sumu hlavní 222 kop -- kr.
Dluhové se vynacházejí v tyto do počtu rychtáře:
24 kop, 59 kr
za zadrželý starý dluhy:
172 kop, -- kr, 54 grošů
k záduší loukovskému pod intres:
8 kop, -- kr, 4 groše
item intres z nich:
29 grošů

Auroky a ty svrchu psané sumy spláceti povinen bude po 6 kopách.

P ř í d a v k o v é se vynacházej v této: stavení domovní z maurumy 1 kus, přes dvůr maštel a chlév a řezárna 1 kus, stodola pro vobilí 1 kus, stůl ve světnici 1, trouba v kamnech 1, sekyra kladní 1, širočina 1 ku potřebě mezi všechny děti patřiti bude, ruční sekyrka 1, šnejdr 1, pila na voblouku špatná 1, pilka ruční 1, kosy trávní 2, bidle podávací 1, bidle pro mrvu nákladní 1, kopáč k tahání mrvy 1, vidlice k prsku 1, motyka kopací 1, díž k pečení chleba 1 a k ní 8 vošatek, stolice řezací s kosířem 1, truhla moučná 1, kut pro vodu 1, necky 2, medenec v kamnech železný 1, hovado koňský k tahu 1, 2 kusy hovězího dobytka, jalovičku dvouletou 1, roční tele 1, vůz pod železem kovaný špatný 1, pluh i s železi a potřebami 1, brány řebikama nabitý 1, slepic s kohoutem 8 kusů.

Rolí vynachází se při ty živnosti pod kontribucí pro 34 strychy; vobilí: sláma žitná 2 mandele, ječmena 1 mandel, lněného semena 2 věrtele, na zimu vyseto pšenice 2 věrtele, žita po 10 strychách a z toho ozimního osení vyměňuje sebe (sobě) mateř s dětmi každý čtvrtý snop.

V e j m ě n e k sobě dělá mateř v tomto: byt ve světnici až do smrti a na peci ořití (ohřáti se), kdy se i živobytí ji bude, krávu na hospodářovým vobroce zůstávati j bude, chleba každého pečení 1 bochník, slepice 2 chovat, pro len 1 záhon, pro zelí 1 záhon, a to tu, kde sám hospodář síti a sázeti bude, k stolu s hospodářem jíti až do smrti mateře, slívy 3 Na zdolince, v Černý louži štěp smolinkový v duhu 1, planou hrušku 1, v poli klínu třešni přední 1, komoru s 1 jarmarou pro svou schránku.

Po Adamovi Šulcovi nápadníci j budou v tito:
co pozůstane s ty svrchu psané summy,
jim, těm neopatřeným patřiti j bude:
Dorota, neteř ..... 8 kop
Jiřík, syn na vojně..... 8 kop
Václav, syn neopatřenej ... 8 kop
Jakub, syn neopatřenej ..... 8 kop
Anna, dcera, neopatřená ... 8 kop
Kateřina, dcera opatřená
Dorota, dcera opatřená
Jan, syn, opatřený – hospodaří.

Stalo se v přítomnosti práva: Jan Thoř, primas

Matěj Adamů, v. r. rychtář
Pavel Jísl, v. r. končel
Jan Pelant, v. r. končel
Václav Fanta, v. r. rychtář vrchní

Vlastibořice
OBECNÍ ZPRAVODAJ
únor 2018

Obecní Zpravodaj vydala
© Obec Vlastibořice
v březnu 2018

Adresa redakce:
Obecní úřad Vlastibořice
Vlastibořice 23
463 44 Sychrov
tel.: +420 485 146 025
e-mail:
zpravodaj@vlastiborice.cz
www.vlastiborice.cz

Redakce:
Dipl.-Übers. Dana Lund Balounová
Mgr. Lucie Koutníková
Ing. Martin Beksa
Stanislav Bittner
Dušan Koutník
Pavel Svačinka

Jazyková korektura:
Mgr. Lucie Koutníková

Fotografie na obálce
© Dušan Koutník

Grafická úprava
© Dušan Koutník,
Tomáš Vacek

ISBN: MK ČR E 20317

Tento zápis mocí auřadu svého potvrzuje vrchnostenský auřad Svijany dne 9. ledna 1762
.
..... Pabstmann, v. r. direktor

Hospodářský a sociální stav selského lidu se zvolna lepšil, jak možno usuzovat podle zápisu z r. 1803.

Panství Svijan, Ves Lastiborziecze, N^ro^ domu 1^ní^

Léta Páně 1803, dne 6. mniesýce Rzigna s povolením slavného auřadu hospodářského panství Svijanského stala se dobrovolná smlouva mezi Janem Schulzem, jakožto prodávajícím ze strany jedné a Františkem Šulcem, synem jeho, jakožto kupujícím ze strany druhé, kteráž následovním způsobem uzavřena jest. Totiž:

dílo Ing. Oldřicha Loudy

na pokračování

Ujal a koupil František Szulz živnost sedlskou ve vsi Lastibořicích pod Nrem Consig. 1 stojící od otce svého Jana Šulce se všema k ní přináležejícíma gruntamy tak, jak kdy předešle držena a užívána bila, k svému vlastnímu užívání a vládnutí jak pro sebe, pro manželku a všechny své potomky na dědičné časy za sumu hlavní trhovou čtyři sta padesát zlatých rejnských, to jest 450 florentinů.

Povinnosti z té živnosti a gruntu každoročně k vybejvání a k vyplacení jsou následovní; totiž: císařské královské kontribuce a extra vydání podle založení vrchnosti Subrepartice.

Gruntovní milostivé vrchnosti roboty potažní s párem koňma ročně 78 dní, aneb za takovou do vůle milostivé vrchnosti na penězích platiti 19 flor. 16 a 1/2 kr. a k tomu ešče ve vykázaném čase 4 a 1/2 dne potažní a v čas žních 2 dni ruční práci zu natura konati.

Výše stálého gruntovního auroku při sv. Jiří 1 flor., 7 krejc.
Výše stálého gruntovního auroku do sv. Havla 2 flor., 12 a 1/2 kr.

Desátku panu faráři do Loukova ročně dávati tolik, jak mnoho patří.

Závdavku na tu předcházející hlavní summu kupující hned při učiněném zápisu v hotovosti položí: totiž

do důchodu na dluh důchodenský 10 flor. -- krejc.

za starý neliquidirovaný kontribučenský rest
do kasy kontribuční 81 flor., -- krejc.
summa závdavků 91 flor., -- krejc.

Zůstává tedy ještě dokládati, které ročníma termínama po 18 florentinech skládati bude 359 florentinů, které podle rozdělení otce patřiti budou:

na sirotčí kapitál 26 flor., 8 krejc.
Janovy, synu, vejbavy 30 flor., -- krejc.
Item jemu podílu (co do roku 1805 zemřel) 16 flor., -- krejc.
Václavovi, synu, vejbavy 30 flor., -- krejc.
Item jemu podílu 16 flor., -- krejc.
Anně, dceři, již provdané podílu 16 flor., -- krejc.
Marii, dceři, již provdané podílu 16 flor., -- krejc.
Vítovi, synu, na vojně vejbavy 30 flor., -- krejc.
též jemu podílu 16 flor., -- krejc.
Dorotě, dceři, již provdanej 16 flor., -- krejc.
Ostatní zůstává prodávajícímu otci
Janovi Šulcovy k jeho disposici 100 flor., 5 krejc.
Summa gruntovních peněz 359 flor., -- krejc.

P ř í d a v k o v é k této živnosti se zanechávají tito: stůl ve světnici 1, židlice 1, medenec v kamnech 1, trouba plechová 1, sekera kladní 1, malá 1, motika široká 1, auská 1, lopata kovaná 1, pila na oblouku 1, malá 1, vosnák 1, dláto 1, nebozez 1, stolice s kosířem 1, díž k pečení chleba 1, vošatek k ní 8, dobitka koňského: klisny tažný 2, chomouty s celým příslušenstvím 2, vůz s železem kovaný 1, fasuněk 1, žebřiny 1, řetěz hrubý 1, malý 1, pluh s železi 1, brány s hřebikami nabité 1, trakař 1; dobitka hovězího: kráva dojná 1, jalovice tažné 2; z toho, kdyby se syn Vít z vojny navrátil, jednu krávu hospodář jemu povinen dáti bude. Kdyby pak ale on se nenavrátil, tedy ta kráva mezi všechny ostatní děti patřiti bude. Více – řašata 2, viertel 1, slepic s kohoutem 10 kusů. Obilí na zimu zaseto: pšenice 1 strych, žita 10 strychů, na chleba přidává odstupující 15 strychů a z toho ozimného osetí otec sobě 4ty snop vymiňuje.

V e j m ě n e k prodávající sobě a své manželce dělá následující: byt ve světnici při jednom teple a světle až do smrti, dle libosti na peci se ohřejt, v troubě a v prsku péci a vařiti. Medenec malej 1, komoru v síni 1, nad schody místo pro trochu obilí. Na chleba obilí setého: pšenice 1 strych, žita 6 strychů, ječmene 2 strychy, hrachu 2 viertele, to vše ročně. Záhonů: pro zelí 1, pro len 2, pro brambory 2 tam, kde hospodář síti a sázeti bude pro sebe. Krávu na hospodářovém obroce držeti 1 kus, v prostřed mezi hospodářovým stát a stejným obrokem krmit. Vajec ročně 2 kopy, každý měsíc bochník chleba – dobře vypečeného, ze zahrady ze všech stromů čtvrtý díl ovoce. Kousek palouku na Paustce od pěšiny při poli. Šaty při hospodářových vyprat, v hospodářovy peci chleba napéct při hospodářovém pečení a hospodář vejměníkovi každoročně 2 sáhy dřeva povinen dáti bude. Konečně postupující otec eště dvě neb tři léta hospodařiti sobě vymiňuje.

P a m ě ť. Poněvadž ještě pozůstávají Václav syn a Kateřina dcera, oba nezaopatřený, těm hospodář jednu komoru před síní vystaví a takovou až do jejich opatření užívati budou; kdyby ale se opatřili, tehdy ta komora zase hospodářovi připadne. Jenž se stalo při právě obce Lastibořické, roku a dne v předu psaného, u přítomnosti níže podepsaných.

Matěj Adamů, v. r. rychtář
Jiří Jísl, v. r. končel
Jan Fridrich, v. r. končel
Jan Šulc, v. r. otec, prodávající
Franc Šulc, v. r. syn, kupující

Předstojící při právě podle dobrovolné smlouvy zřízený zápis moci na sobě nesoucího ouřadu vrchnostenského se tuto stvrzuje a do knihy gruntovní tu, kde náleží, vtěliti se povoluje.
Osíglováno na kanceláři v zámku Svijanském dne 31. července roku 1807.
L.S. Jan Maňásek, v. r. správce
Vtěleno v knize gruntovní obce Lastibořické na listě 2 s. r.
Fridrich Jan, v. r. kancelářský

— pokračování příště >>

Masopust

Zdeněk Mikula, Dušan Koutník

Kalendář akcí 2018

leden

středa 14. 2.
Veřejné zasedání zastupitelstva obce
KD Vlastibořice

únor

9.–10. 3.
Jarní divadelní víkend
KD Vlastibořice

březen

sobota 7. 4.
Obecní brigáda
Vlastibořice, Jivina, Sedlíšťka

středa 18. 4.
Veřejné zasedání zastupitelstva obce
KD Vlastibořice

pondělí 30. 4.
Pálení čarodějnic
Vlastibořice, Jivina

duben

sobota 5. 5.
Vlastibořická teniska
KD Vlastibořice a okolí

květen

sobota 19. 5.
Slavnostní otevření rybníku
Sedlíšťka

sobota 26. 5.
Sousedské posezení
náves Jivina

červen

středa 20. 6.
Veřejné zasedání zastupitelstva obce
KD Vlastibořice

sobota 23. 6.
6. Okolo Vlasti
koupaliště Vlastibořice

sobota 7. 7.
Letní slavnosti
koupaliště Vlastibořice

červenec

srpen

sobota 1. 9.
Vítání občánků
OÚ Vlastibořice

středa 12. 9.
Veřejné zasedání zastupitelstva obce
KD Vlastibořice

září

sobota 13. 10.
Drakiáda
louky u vysílače nebo Hrobka

19.–21. 10.
Podzimní divadelní víkend
KD Vlastibořice

říjen

sobota 3. 11.
Strom Ultra Maraton
KD Vlastibořice

listopad

neděle 2. 12.
Rozsvěcení vánočního stromku
OÚ Vlastibořice

sobota 8. 12.
Mikulášská nadílka
KD Vlastibořice

středa 12. 12.
Veřejné zasedání zastupitelstva obce
KD Vlastibořice

středa 26. 12.
Živý betlém
kaple na Jivině